

Misszió és hitmélyítés

2013.10.01.

Suhai György

Református kegyességi körökben elterjedt szokás ún. "hitmélyítő csendeshétre" menni. Önmagában, így első hallásra ezzel nem is lenne semmi baj, hiszen mindnyájunknak szükségünk van mind a *hitünk elmélyítésére*, mind az *Isten előtt való elcsendesedésre*. Azonban ha a Biblia mérlegére tesszük ezt a rendhagyó kifejezést, bizony el kell, hogy gondolkodjunk azon, hogy vajon tényleg minden rendben van-e e két dolog ilyen módon történő összekapcsolásával.

Úgy gondolom, mindannyiunk számára egyértelmű az, hogy egyetlen szakmát vagy hivatást sem lehet elsajátítani *szakmai gyakorlat* nélkül. A matekot sem lehet úgy megtanulni, hogy folyton csak az elméletet magoljuk és ismételtetjük és nem oldunk meg egyetlen példát sem. Programozni sem fog tudni senki megtanulni csupán a procedúrák, függvények és utasítások bemagolásával, programok írása, azaz programozási gyakorlat nélkül. A fejlődés és a tanulás az élet minden területén mindig is az *elméleti ismeretek gyakorlatba történő folyamatos átültetésével*, az elméleti ismeretek elmélyítésével *párhuzamosan* történik. A végső cél soha sem csupán minél több elméleti ismeret gyűjtése, hanem az ismeretek minél hatékonyabb *alkalmazása* az élet egy-egy konkrét területén. Ugyanez igaz a keresztyén életre is.

Mindezek fényében a „hitmélyítő csendeshét” kifejezés egy oximoron, önellentmondás. Ez a kifejezés ugyanis azt a hamis üzenetet hordozza magában, hogy a hitünk a még több bibliaolvasás, bibliatanulmányozás, azaz csendeshéten való részvétel által mélyül *a gyakorlati alkalmazás, azaz a misszióban való rendszeres részvétel nélkül is*. Anélkül, hogy a csendeshetek, a bibliatanulmányozás vagy a közösség gyakorlásának jelentőségét vitatnám, Isten előtti felelősségem tudatában ki kell, hogy mondjam, hogy ez az elgondolás egy önbecsapás, mely ellentmond minden emberi és isteni logikának.

Az ilyen jellegű ún. „hitmélyítő” csendeshetek propagálása a kényelemszerető, a gyülekezetben elsősorban töltődni, kapni akaró, önmaguk körül forgó vallásos embereket erősíti meg önbecsapásukban és a keresztyén életről alkotott hamis elképzelésükben. A hitmélyítés ugyanis, Jézus szerint, hosszútávon *a gyülekezeten kívüli, az elveszettekre irányuló misszió* végzése közben zajlik. Figyeljük meg, milyen tanítványokat küld ki a misszió Ura a világba.

„A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte; némelyek pedig kételkedtek.” (Máté 28:16-17)

Jézus hitükben ingatag, gyenge, kételkedő tanítványokra bízta a missziót! Ilyen embereket küld ki a „farkasok közé”, azaz a gyülekezet védett közegén kívülre. Jézus nagyon jól tudja, hogy ezeknek a tanítványoknak nem újabb „csendeshetekre”, meg Jézussal töltött még több időre van *csupán* szükségük ahhoz, hogy tovább mélyüljön és hogy egyáltalán megerősödjön a hitük, hanem arra, hogy mindazt, amit Jézustól tanultak végre elkezdjék a gyakorlatba is átültetni. Hitmélyítés=misszió!

Valaki azt mondta egyszer (Edgar Luz), és most kezdem csak látni, hogy mennyire igaza volt, hogy egy gyülekezet nagyságát, életképességét és lelki érettségét nem az mutatja, hogy hányan járnak oda és vesznek részt rendszeresen a gyülekezet alkalmain (istentiszteletek, bibliaórák stb.), hanem hogy

hány embert tud mozgósítani a misszióra. Ez az élő gyülekezet egyik legfontosabb ismérve. Többen kellene lennünk kint, mint bent!

Ehhez képest sokakban él az a téves elgondolás, hogy a gyülekezetnek jó diákokat, tanulókat, igehallgatókat kell képeznie, akik nagyon jól *ismerik* a Bibliát és akik szent életet élnek. Ismét hangsúlyozom, nem a bibliaismerettel vagy a szentségre törekvéssel van baj. De e kettő önmagában, rendszeres, életstílusszerű misszió nélkül ugyanolyan öncélú, befelé irányuló, önmagunk körül forgó életet eredményez, mint amelyet Jézus nélkül éltünk, csak most leöntjük mindezt egy vallásos mázzal. A gyülekezet elsődleges feladata sokkal inkább misszionáriusok/evangelizátorok képzése és folyamatos kiküldése, illetve a kiküldött misszionáriusok lelkigondozása és nyomon követése! Minden gyülekezeten belül zajló tanítás ennek a végső célnak a fényében kellene, hogy folyjék.

A missziói szemlélet hiányát jelzi, hogy gyülekezeteinkben nincs sem *apologetikai* (hitvédelem), sem *személyes evangelizáció* képzés. Ez olyan, mintha a honvédségnél a katonákat nem tanítanák harcolni, fegyvert használni. Missziói/evangelizációs képzések helyett *a lelkészek próbálnak evangelizálni*, de azt is úgy, hogy a templomba hívják és várják a nem keresztyéneket ahelyett, hogy *kimennének oda, ahol az emberek vannak* (Ld. Pál apostol példáját: „zsidónak zsidóvá, pogánynak pogánnyá lettem, hogy némelyeket megnyerjek”, 1 Kor 9:20-21). Mi, ezzel szemben elvárjuk, hogy jöjjenek be ők közénk és érezzék is otthon magukat abban a református keresztyén szubkultúrában, amely egyre távolabb áll a mai (posztmodern) kor emberétől.

Arról nem is beszélve, hogy az evangelizáció *elsősorban* a misszionáriusok, a missziót végző egyház(tagok) feladata volna, nem a lelkésze vagy tanítóké. Az ő elsődleges feladatuk a munkatárs és misszionárius képzés lenne, hogy felkészítsék a gyülekezet tagjait a misszió, evangelizáció végzésére. *"A gyülekezet minden tagjának aktívnak kellene lennie a hit terjesztésében, amely nem a lelkészeknek adatott [csupán], hanem a szenteknek, mindegyikünknek, hogy megtartsák és terjesszék ama tehetség szerint, amit a Szentlélektől kaptak"* (Spurgeon) Ehhez képest az istentiszteletek és bibliaórák döntő többsége a már gyülekezetbe járó tagok lelki töltődéséről, lelkigondozásáról, épüléséről vagy éppen azok elmarasztalásáról szól csupán. Úgy élünk, mintha a gyülekezet (a gyülekezeti élet) lenne a végcél, a végállomás. S ha néha-néha elhangzik is a megtérésre hívás, az is olyan kánaáni nyelven történik, amiből a betévedt vagy nagy nehezen elcsábított érdeklődők bizony nem sokat értenek. Ezzel pedig feladjuk a reformáció egyik legfontosabb alapelvét, mely szerint a nép nyelvén (azaz az elérni kívánt emberek számára érthető módon) kell hirdetnünk az evangéliumot. Egy őszinte, érdeklődő barátom az egyik istentisztelet után azt mondta, úgy érezte magát, mintha egy 17. századi időutazáson vett volna részt: *„valahol a távolból egy fekete Batman-köpenyes ember magyarul valamit egy számomra érthetetlen nyelven.”* Ide jutottunk. Egy befelé forduló, egyre zártabb, a világtól egyre jobban elkülönülő helyi csoportosulássá váltunk, melynek egyetlen végső célja, hogy egymással összefogva, jól bezárkózva a mi kis biztonságos erődünkbe, valahogy kihúzzuk ezt a néhány évet itt a földön, kitaratóan ellenállva a világ és az ördög minden kívülről jövő támadásának. Végül is van nekünk elég gondunk meg szolgálatunk idebent is. Kinek van még arra is energiája, hogy odakint missziózzon. Az ördög meg röhög a markába és zavartalanul tombol a világban. Biztosak lehetünk benne, hogy egy ilyen közösség teljesen ártalmatlan az ördög számára.

Egy biblikus gyülekezet sokkal inkább hasonló egy ellenséges területen működő *katonai támaszponthoz* és *tábori kórházhoz*, mint egy alaposan bebiztosított, bevehetetlen erődhez, vagy egy rehabilitációs központhoz, netán wellness-centrumhoz! Jézus Krisztus azért jött, hogy „az ördög munkáit lerontsa” (1 Jn 3:8). S ha ez igaz Krisztusra, akkor igaznak kell lennie az ő Egyházára is! Ő

maga mondja, hogy az ő Egyházát onnan lehet majd felismerni (azon túl, hogy valódi szeretetközösségben vannak egymással annak tagjai, Jn 13:35), hogy „a pokol kapui sem fognak tudni ellenállni annak” (Mt 16:18)!

Egy neves prédikátor (Cseri Kálmán) ezt úgy fogalmazta meg, hogy a gyülekezet olyan, mint egy *anyahajó*, melyről folyamatosan harci gépek rajzanak ki és térnek vissza egy-egy küldetés teljesítése után. A gyülekezet nem az élet háborgó tengerén hanykolódó sétahajó, nem olyan, mint a Titanic, melynek egyetlen célja, hogy az egyik partról megpróbáljon valahogy átjutni a másikra („Irány a menny!”). Attól tartok, az ilyen „sétahajó” gyülekezeteket Isten ugyanúgy el fogja süllyeszteni, mint a Titanicot.

Mindannyian misszionáriusok/evangelizátorok vagyunk! Ez az Istentől rendelt küldetésünk, ami alól nem bújhatunk ki. Ismét Spurgeon idézem: *"Nem nélkülözhetünk senkit: sem férfit, sem nőt, sem öreget, sem szegényt, sem gazdagot; saját képessége szerint mindenkinek harcolnia kell az Úr Jézusért és azért, hogy eljöjjön az Ő országa, és meglegyen az akarata amint a mennyben, úgy a földön is."* Mindannyian Jézus kiküldött és folyamatos kiképzés alatt álló tanítványai vagyunk, akik (egy katonához hasonlóan) életük jelentősebb részét a csatamezőn töltik (az élet minden területén és minden társadalmi szférában) és bizonyos rendszerességgel „eligazításon” és „továbbképzéseken” (ld. bibliaiskola, teológiai képzés, bibliaórák, igehirdetések, csendeshetek stb.) vesznek részt. De ezek is mind *a misszió hatékonyabb végzését* kell, hogy szolgálják. A háborúban szerzett sebesülések miatt pedig folyamatos lelkigondozói segítségre is szorulnak. Krisztus katonái vagyunk! A misszió/evangelizáció, Krisztus katonáinak *lételeme*, nem egy választható alternatíva csupán.

Ha mindezt figyelmen kívül hagyjuk és Jézus mindnyájunkra vonatkozó missziói parancsát megtagadva nem lépünk ki hamis biztonságot jelentő kényelmi zónánkból (a gyülekezetünk és privát szféránk melegéből), akkor ahogy egy tüzes prédikátor fogalmazott (Francis Chan) egyszer, olyanok leszünk, mint a *trágyadomb*: egy nagy rakás bűzölgő trutyi, ami minden őszinte keresőt elriaszt. Ha azonban engedünk Urunk parancsának, akkor mi is olyan hatással leszünk erre a világra, mint a termőföldön *szétterített trágya*, amitől a dolgok elkezdenek nőni és minden virágba borul.

Egy másik képet használva, gyülekezeteink többsége olyan, mint egy *parfüméria*. Fojtogatató tud lenni az odabent egymással keveredő parfümök tömény illata. Igen rövid időn belül menekülhetnékje lesz az embernek. Ám ha azoknak a parfümöknek valamelyikét odakint az utcán érezzük meg valakin, kifejezetten kellemes érzéssel fog eltölteni bennünket a parfüm illata. A mi Krisztustól kapott küldetésünk nem az, hogy a saját levünkben főve odabent egybegyűlve „*bűzölögjünk*”, hanem a gyülekezeteinkből kirajzva *Krisztus jó illatát* árasszuk szerteszét ebben a sötét világban. Ez az illat némelyeknek élet illata lesz, mások számára pedig a halál illatává válik (2 Kor 2:15-16). De ez már nem a mi felelősségünk. Ha nem lépünk ki a kényelmi zónánkból, ha nem rajzunk ki a világba, be fogunk poshadni és teljesen céltévesztetté fog válni az életünk. A Misszió Ura ugyanúgy ki fog minket vetni, mint ahogy kidobják a megízeltlenült sót (Lk 14:34, 35) vagy ahogy kivetik a gyümölcstelen és elszáradt szőlővesszőt (Jn 15:6).

Hogy nézne hát ki egy *valóban hitmélyítő*, a Biblia tanításával is összhangban álló csendeshét? Délelőtt igei tanítás (elmélet), délután misszió (gyakorlati alkalmazás). Ilyen egyszerű. Egyik ismerősöm fia, egy 15 éves srác, szombatoként az ifijével a Széll Kálmán térre megy evangelizálni, vasárnap pedig a Nagyváradi téren evangelizálnak a gyülekezet más tagjaival együtt, a lekipásztor vezetésével. E fiú számára a *kifelé irányuló misszió/evangelizáció* kezdettől fogva természetes része a gyülekezeti (és egyéni hívő) életnek. Mondanom sem kell, hogy nem egy református gyülekezeetről

van szó. A missziói parancs úgy kezdődik, hogy „*menjetek el* [oda, ahol az elveszettek vannak] és tegyetek tanítvánnyá minden népet...!” (Mt 28:19). Amikor Pál megtért, azt olvassuk róla, hogy „néhány napig a tanítványokkal volt és azonnal prédikálta a Krisztust a *zsinagógákban*” (Apcsel 9:19-20). A megtérése után néhány napig a tanítványokkal (a gyülekezetben) töltődött és aztán ment evangelizálni oda, ahol egykori elveszett honfitársai voltak. Ez teljesen természetesen következett abból, hogy Isten gyermekévé lett.

Az igazi valóság odakint van! Ébredj föl Isten népe és kezdj el harcolni! Kezdd el végre használni a fegyveredet! „Öltsétek magatokra az Istennek *minden fegyverzetét*” beleértve az Ige „kardját” és az evangélium hirdetése készségének „saruját” is (Ef 6:10-15, vö. 1 Pét 3:15) és irány a csatamező! Amikor Jézus az ő tanítványaiért imádkozott az Atyához, azt mondta: „nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (Jn 17:15). Most háború van. A pihenés majd odaát jön. Jól mondta valaki egyszer, hogy Isten országában nincsenek munkanélküliek, csak munkakerülők.

Nem azért váltott meg téged Krisztus, hogy az üdvösséged biztos tudatában, kényelmesen hátradőlve, a lelkedet nyugtatgatva és ápolgatva a saját élvezeteidre és boldogulásodra tékozzol el a Krisztustól kapott új életedet, hanem hogy harcolj és ha kell, letedd e rövidke földi életedet Isten országa terjedéséért és annak győztes Királyáért, Jézus Krisztusért. Ne feledd, ő már egyszer kilépett az ő (mennyei) kényelmi zónájából és az életét adta érte, hogy megmenekülj az ördög rabságából, az örök kárhozatból és attól a hiábavaló, üres élettől, amire Isten nélkül futotta. Ő csak ugyanezt várja most tőled.

Nem akarok kényelmet! Nem akarok kényelmes életet élni! Harcolni akarok, az utolsó leheletemig!
És te?